

talt sig mod, at Forligsinstitutionen omdannes, saaledes at den fremtidig kommer til at bestaa af en Flerhed af Forligsmænd. Man har ment, at en saadan Ordning meget let vilde udvikles til en egentlig Forligskommission, og overfor en saadan har man frygtet for, at Parterne vilde blive mindre frit stillede, hvilket vilde betyde et Skridt henimod tvungen Voldgift i Interessesstridigheder, noget som saavel Arbejdere som Arbejdsgivere har taget Afstand fra. Man har i det hele taget fra de to Hovedorganisationers Side anset det for mest hensigtsmæssigt, at der for Tiden foretages saa faa Ændringer som muligt i den gældende Lov, og man har derfor heller ikke ment at kunne indgaa paa en af Forligsmanden ønsket Udvidelse af den undersøgende Myndighed, som man — netop med 1916 for Øje — havde ment vilde være af væsentlig Betydning. De to Parter har foretrukket, at der ikke sker nogen Forandring af Lovens principielle Indhold, men at den fornyes for nogle Aar for derefter, naar der er blevet indvundet yderligere Erfaringer, eventuelt at optages til egentlig Revision.

Under disse Forhold vil man ikke tilraade, at der nu søges gennemført principielle Ændringer i Loven om en Forligsmand i Arbejdsstridigheder, men henstille, at denne fornyes paa 4 Aar med den enkelte Forandring, at den udviklede Praksis med en Stedfortræder for Forligsmanden lovfæstes.

Dette kunde ske ved Indføjelse af følgende Ændringer:

I § 1, 1ste Punktum, ændres „1. April 1910“ til: „1. April 1914“, hvorhos der efter Ordene „en Forligsmand for hele Landet“ tilføjes: „samt en Stedfortræder for Forligsmanden“.

I samme Paragrafs 3die Punktum indføjes efter Ordene „en Forligsmand“: „og en Stedfortræder for denne“, hvorhos

i § 7 „1. April 1914“ ændres til: „1. April 1918“.

Den med Skrivelsen af 26. August modtagne Skrivelse fra den faste Voldgiftsret følger hoslagt tilbage.

Michael Koefoed.

K. Riis-Hansen.

Til Indenrigsministeriet.